

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **MVDr. F. Š.**, zastoupeného JUDr. Václavem Bubeníkem, advokátem se sídlem Cihlářova 4, Moravská Třebová, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2006, č. j. MSK 88817/2006, sp. zn. ŽPZ/26198/2006/Mor, ve věci ochrany ovzduší, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2008, č. j. 22 Ca 413/2007 – 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud odmítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán“), ze dne 27. 12. 2006, č. j. MSK 88817/2006, sp. zn. ŽPZ/26198/2006/Mor, kterým správní orgán změnil podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), rozhodnutí Obecního úřadu Václavov u Bruntálu ze dne 10. 5. 2006, č. j. 258A/2006/Študencová, ve věci vyměření poplatku za znečišťování ovzduší fyzické osobě MVDr. F. Š. K dotazu krajského soudu stěžovatel v průběhu řízení před tímto soudem sdělil, že napadené

rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje mu bylo doručeno v prvním čtvrtletí roku 2007. Krajský soud v souladu s tímto údajem poskytnutým stěžovatelem odmítl jeho žalobu jako zjevně opožděnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), protože žaloba byla podána dne 12. 12. 2007, tedy po lhůtě k podání žaloby možné, která uplynula dle krajského soudu nejpozději dne 31. května 2007.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že usnesení krajského soudu ze dne 7. 2. 2008, č. j. 22 Ca 413/2007 – 14, je nezákonným rozhodnutím. Jako důvody tohoto tvrzení uvedl, že proti rozhodnutí správního orgánu podal „návrh žaloby“, který byl podán u Okresního soudu ve Svitavách dne 5. 1. 2007. Tvrdil, že je možné, že toto podání ve věci bylo učiněno u místně nepřislušného soudu, což však nic nemění na včasnosti tohoto podání. Dále uvedl, že byl podán návrh ve věci povolení přezkoumání rozhodnutí správního orgánu Ministerstvem životního prostředí. Ministerstvo životního prostředí rozhodlo dne 27. 11. 2007, č. j. 580/468/ENV/07, sp. zn. 000371/A-10, a podle stěžovatele bylo posledním rozhodnutím správního orgánu ve věci a tudíž lhůta k podání žaloby počala běžet od doručení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí stěžovateli. Dále stěžovatel tvrdí ve své kasační stížnosti, že obě rozhodnutí, a to jak správního orgánu, tak Ministerstva životního prostředí, trpí vadou nesprávného poučení. Z důvodu všech námitek uvedených v kasační stížnosti má stěžovatel za to, že lhůta k podání návrhu byla dodržena a krajský soud odmítl jeho žalobní návrh v rozporu se zákonem. V petitu své kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě.

Správní orgán, který se vyjádřil ke kasační stížnosti, pouze konstatoval, že bude nezbytné prokázat, jestli bylo možné, aby stěžovatel podal žalobu dne 5. 1. 2007, když mu dle jeho vyjádření bylo uvedené rozhodnutí správního orgánu doručeno v prvním čtvrtletí roku 2007. Pokud to bylo možné, pak bude dle něj nezbytné vyhodnotit povinnost Okresního soudu ve Svitavách postoupit žalobu pro nepřislušnost dle ustanovení § 7 odst. 6 s. ř. s. Krajskému soudu v Ostravě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 12. 12. 2007 žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 12. 2006, č. j. MSK 88817/2006, sp. zn. ŽPZ/26198/2006/Mor, a proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 11. 2007, č. j. 580/468/ENV/07, sp. zn. 000371/A-10, a navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu a jemu předcházející rozhodnutí obecního úřadu, jakož i rozhodnutí Ministerstva životního prostředí. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 1. 2008, č. j. 22 Ca 413/2007 – 11, byla vyloučena ze žaloby ze dne 10. 12. 2007 žaloba proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí

k samostatnému řízení, které je vedeno pod sp. zn. 22 Ca 28/2008. Dále bylo ze spisu zjištěno, že na dotaz krajského soudu ze dne 27. 12. 2007 odpověděl zástupce stěžovatele JUDr. Václav Bubeník, že napadené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 12. 2006 žalobce obdržel „v prvním čtvrtletí roku 2007“.

Ze spisu Okresního soudu ve Svitavách sp. zn. 10 C 5/2007 Nejvyšší správní soud zjistil, že „návrh žaloby“ proti rozhodnutí správního orgánu shora citovanému podal stěžovatel osobně u tohoto soudu dne 5. 1. 2007, avšak podáním ze dne 30. 4. 2007, které bylo soudu doručeno dne 2. 5. 2007, vzal svoji žalobu výslovně zpět (č. l. 10 spisu). Okresní soud ve Svitavách z uvedeného důvodu usnesením dne 10. 5. 2007, č. j. 10 C 5/2007 – 12, řízení v této věci zastavil dle § 96 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“).

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující:

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Stěžovatel podal žalobu u věcně i místně nepřislušného Okresního soudu ve Svitavách. Protože však vzal svou žalobu zpět, Okresní soud ve Svitavách usnesením ze dne 10. 5. 2007, č. j. 10 C 5/2007 – 12, řízení v této věci bez dalšího zastavil z důvodu zpětvzetí, aniž by zkoumal podmínky řízení a postupoval dle § 104b o. s. ř. Nejvyšší správní soud tedy v tomto směru nemůže souhlasit a ztotožnit se s kasační námitkou stěžovatele, že „podání ve věci bylo učiněno u místně nepřislušného soudu, což však nic nemění na včasnosti tohoto podání“, neboť podání žaloby u Okresního soudu ve Svitavách s ohledem na shora uvedené nemohlo mít žádný vliv na včasnost zachování lhůty pro podání žaloby u věcně i místně příslušného soudu, tj. v daném případě u Krajského soudu v Ostravě, dle § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s., a to z toho důvodu, že s ohledem na procesní postup stěžovatele v dané věci nelze aplikovat ustanovení § 7 odst. 6 a 7 s. ř. s. Toto ustanovení totiž upravuje postupování věcí věcně a místně příslušným soudům toliko mezi soudy rozhodujícími ve správním soudnictví, tedy mezi soudy krajskými a Nejvyšším správním soudem; na případy, kdy účastník podá žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci svého subjektivního veřejného práva k jinému soudu než krajskému soudu nebo Nejvyššímu správnímu soudu, tedy k soudu, kterému rozhodování ve (veřejnoprávním) správním soudnictví vůbec nepřísluší (například, jak tomu bylo i u stěžovatele, k okresnímu soudu), pamatuje ustanovení § 104b o. s. ř. Základním pravidlem řešení takovéto situace je zastavení řízení a poučení

účastníka o možnosti podat v jednoměsíční lhůtě od právní moci usnesení o zastavení řízení novou žalobu k věcně a místně příslušnému soudu (§ 104b odst. 1 o. s. ř.). Přesně o tento případ se jednalo ve věci stěžovatele (o žádnou z věcí uvedených v § 104b odst. 2 o. s. ř. nešlo, takže přímé postoupení věci věcně a místně příslušnému soudu nepadalo v úvahu), stěžovatel však vzal svoji žalobu zpět, a proto Okresní soud ve Svitavách postupoval správně, pokud řízení ve věci stěžovatelovy žaloby zastavil bez zkoumání podmínek řízení a bez poučení stěžovatele o možnosti podat novou žalobu k věcně a místně příslušnému soudu.

Pokud vycházel krajský soud ze sdělení stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu obdržel v prvním čtvrtletí roku 2007, musí Nejvyšší správní soud uvést, že nebylo krajským soudem najisto zjištěno, kterého dne mu bylo napadené rozhodnutí doručeno. Proto Nejvyšší správní soud učinil nezbytný dotaz ohledně tohoto doručení u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a ten krátkou cestou zaslal zdejšímu soudu naskenovanou doručenkou (viz č. 1. 39 spisu), ze které jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí správního orgánu doručeno dne 29. 12. 2006.

V souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby pátek 29. 12. 2006. Konec lhůty pro podání žaloby dle odst. 2 téhož ustanovení pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty. V tomto případě takový den v měsíci únoru 2007 nebyl, proto připadl tento den na poslední den v měsíci, tedy na středu 28. 2. 2007. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání žaloby, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence. Ze spisu krajského soudu je zřejmé, že žaloba byla podána ke krajskému soudu stěžovatelem osobně až dne 12. 12. 2007, z čehož vyplývá, že byla podána opožděně, a proto krajský soud postupoval v souladu se zákonem, odmítl-li žalobu pro opožděnost. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatele, že podal návrh na přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu u Ministerstva životního prostředí a že lhůta k podání žaloby začala běžet až od doručení rozhodnutí tohoto ministerstva, neboť ministerstvo rozhodovalo o mimořádném opravném prostředku, jehož vyřízení a doručení rozhodnutí o něm nemá žádný vliv na počátek běhu zákonné lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. pro podání žaloby proti rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu ministerstva.

K další kasační námitce stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu trpí vadou nesprávného poučení, dále nijak blíže nespecifikované, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v souladu s ustanovením § 50 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků

správní orgán poučil stěžovatele řádným způsobem, tedy tak, že proti rozhodnutí odvolacího orgánu není odvolání přípustné. Z citovaného ustanovení neplyne povinnost správního orgánu poučit účastníky správního řízení o možnosti podání mimořádných opravných prostředků, když stanoví, aby správní orgán ve svém rozhodnutí poučil pouze o odvolání, tedy pouze o řádném opravném prostředku. Pokud v rozhodnutí správního orgánu bylo uvedeno, že proti jeho rozhodnutí odvolání není přípustné, odpovídá takto formulované poučení ustanovení § 50 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Zákon správnímu orgánu nestanovuje povinnost poučovat účastníka řízení o tom, že jeho rozhodnutí může být za splnění předepsaných podmínek přezkoumáváno ve správním soudnictví; toto musí vědět účastník sám, případně je na něm, aby se o takové možnosti informoval u jiné osoby znalé práva. Ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., které k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu obecně stanovuje poměrně dlouhou lhůtu dvou měsíců, dává i práva neznalým osobám dostatek času k tomu, aby k ochraně svých subjektivních veřejných práv učinily patřičné kroky, například tím, že vyhledají právní pomoc u advokáta a o možných cestách, jak správní rozhodnutí vydané odvolacím správním orgánem napadnout, se s ním poradí; právní úpravu poučovací povinnosti v ustanovení § 50 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků proto nutno právě v kontextu relativně dlouhé lhůty k podání správní žaloby, jak je stanovena v § 72 odst. 1 s. ř. s., považovat za ústavně zcela konformní, odpovídající ustanovení čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod i čl. 13 a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.). Pokud se stěžovatel řádně nestaral o svá práva a žalobu podal opožděně, nelze to přičítat k tíži správního orgánu, nýbrž pouze k tíži stěžovatele samotného. Proto ani tato námitka není důvodná.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem, když odmítl žalobu stěžovatele podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost, i když vycházel při počítání lhůty k podání žaloby z údaje poskytnutého stěžovatelem, tedy, že mu bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu v prvním čtvrtletí roku 2007, aniž by ověřil u správního orgánu nahlédnutím do správního spisu, kdy bylo rozhodnutí stěžovateli skutečně doručeno. Tato skutečnost však neměla žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť stěžovateli bylo rozhodnutí správního orgánu doručeno 29. 12. 2006, což zjistil Nejvyšší správní soud, žaloba byla podána až 12. 12. 2007, což vyplývá ze spisu krajského soudu, tedy opožděně.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že poté, co byla krajským soudem vyloučena žaloba proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí k samostatnému projednání, není třeba se ke stížnostní námitce týkající se tohoto rozhodnutí vyjadřovat. Toto rozhodnutí totiž není předmětem tohoto kasačního řízení před Nejvyšším správním soudem.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému

usnesení krajského soudu důvodné a protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu